Spring

here we grow

แด่ผู้ปรารถนารัก แต่ไม่อาจครอบครอง

ทริกซีโตะ

เรื่อง

Depth.1999s

ภาพ

การอ่านคือการจุดประกายความฝัน
แล้วอยากดลบันดาลให้มันเป็นจริง
– ทริกซีโตะ

การอ่านคือราชาแห่งสิ่งลับ

คำนำสำนักพิมพ์

สิ่งที่คุณจะได้อ่านต่อจากนี้
ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างแมงกะพรุนที่ตกหลุมรักดวงดาว
ดาว…อยู่บนฟ้า
แมงกะพรุน…อยู่ในน้ำ
ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นความสัมพันธ์ที่เป็นไปไม่ได้
ต้องมีสักฝ่ายที่ไม่สมหวัง

ในความสัมพันธ์บางครั้งเราอาจเป็นแมงกะพรุน
บางครั้งก็อาจเป็นดวงดาวที่มีแมงกะพรุนมาตกหลุมรัก
หรือบางครั้งก็อาจเป็นทั้งแมงกะพรุนและดวงดาวไปพร้อมกัน

ในเล่มนี้คุณจะพบกับข้อความและเรื่องเล่าที่เข้าอกเข้าใจ
หรือหลายประโยคก็พูดแทนผู้ที่อยู่ในความสัมพันธ์ที่ซับซ้อน
เหมือนจะสมหวังแต่ก็เห็นปลายทางไม่มีทางแฮปปี้เอนดิ้งแน่ ๆ
แต่ลึก ๆ เราต่างก็ยังมีความหวังกับทุก ๆ ความสัมพันธ์
หวังว่าคุณจะพบกับบทสรุปที่สุดท้ายแล้ว
แมงกะพรุนได้อยู่คู่กับดวงดาวตลอดไป

Spring

คำนำผู้เขียน

ในทุกคืนค่ำ ในทุกย่างก้าวเดินทางของชีวิต เราล้วนพบเจอเรื่องราวที่น่าผิดหวัง ฉันจึงค้นพบว่าเราต่างใช้ชีวิตเหมือนแมงกะพรุน เจ็บปวดปางตาย ชอกช้ำจากความรัก แต่ในวันข้างหน้า เราจะถูกเยียวยาขึ้นมาใหม่ด้วยความรักอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นความรักที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง หรือความรักจากคนอื่นเข้ามาดูแลแผลนั้นให้คุณก็ตาม

ฉันเองก็เคยเป็นแมงกะพรุนที่แตกสลายกลายเป็นส่วนหนึ่งของท้องทะเล แต่ฉันก็ฟื้นคืนกลับมาได้แล้วอีกครั้ง

เพราะวันนี้ฉันได้รับความรักจากทั้งตัวเองและเขามาอย่างท่วมท้นแล้ว ฉันจึงเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อมาบอกให้คุณรู้ว่า ขอให้เหล่าแมงกะพรุนใช้ชีวิตให้คุ้มค่า จงเจ็บปวดให้เต็มที่ รักด้วยหัวใจที่เปี่ยมสุข จงร้องไห้อย่างสุดเสียงเมื่อมีเรื่องเศร้าหัวเราะอย่างสุดกำลังเมื่อชีวิตเวียนมาเจอกับความสุข และขอให้คุณรู้ไว้อีกอย่างว่า จะไม่มีใครมาพรากชีวิตที่สุดแสนล้ำค่านี้ของคุณได้ทั้งนั้น

เมื่อคุณเติมเต็มความโหวงว่างที่อยู่ในใจคุณอย่างสุดกำลังเพราะรักและแสงดาวที่สร้างจากตัวคุณเอง

หากคุณรักตัวเอง

โปรดเมตตาตัวเอง

ทริกซีโตะ

สารบัญ

Nothingness - 2

Silence - 8

Void - 32

Eternal Love - 54

What if - 60

Wanting - 76

Everlasting - 96

Fragmented - 118

Ruined - 122

I Missed You - 154

เกี่ยวกับผู้เขียน - 183

คำขอบคุณ - 186

เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ - 189

เกิด รัก เจ็บ ตาย
ว่ายเวียนในวัฏจักร
เกิดใหม่ และท้ายที่สุดก็ตายเพราะรักอยู่ร่ำไป

แด่คุณและฉัน ผู้ปรารถนาในรัก
แด่แมงกะพรุน ที่ปรารถนาดวงดาว

แด่ความรักและเขา
ที่เราไม่มีวันได้ครอบครอง
เพราะรู้ว่าจะไม่มีโอกาสได้ครอบครอง

Nothingness

อาจเป็นเพราะแมงกะพรุนอย่างฉันอ่อนแอเกินไป
จึงโดนคำบอกลาจากดวงดาวอย่างคุณ
แผดเผาไปได้เพียงไม่เท่าไร
มันก็แทบจะสลายหายไป
เป็นส่วนหนึ่งของท้องทะเล

ฉันเป็นเหมือนแมงกะพรุนตัวหนึ่งในตู้กระจกทึบแสง แสนเศร้า เปลี่ยวเหงา บางครั้งดำดิ่ง บางครั้งลอยล่อง เป็นเช่นนี้เสมอมา

รอบตัวมีผู้คนเดินสวนทางกันไปมา เสียงหัวเราะ เสียงพูดคุย ดังอื้ออึงอยู่ในโสตประสาท คล้ายกับแรงสั่นสะเทือนของกระแสน้ำ ที่พัดผ่านร่างโปร่งใสนี้ของฉันไปครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาต่างมีจุดหมาย มีทิศทางที่ชัดเจนว่ากำลังจะไปที่ไหน มีเพียงฉันเท่านั้นที่ถูกทิ้งไว้ให้ล่องลอยอยู่กับที่ ปล่อยให้เวลาไหลผ่านทิ้งไปเลยตามเลย

ฉันคิดถึงเขาอีกแล้ว

ความคิดถึงที่มีต่อเขา

เอาแต่เวียนวนกลับมาในหัวเป็นระยะ ขณะที่สายตาฉันยังคงมองเงาสะท้อนของตัวเองบนกระจกใส ร่างกายนี้ช่างเปราะบางเหลือเกิน อ้อมแขนที่เป็นเหมือนหนวดรยางค์เอาแต่พยายามไขว่คว้าอดีตไว้

แทนที่จะกอดตัวเองเพื่อมอบความอบอุ่นกลับคืนมาสู่ร่างกาย ส่วนความคิดก็เอาแต่ปล่อยให้พิษร้ายกัดกินหัวใจที่ด้านชาของตัวเองซ้ำ ๆ

ในทุกครั้งที่ฉันคิดถึงเรื่องราวเก่า ๆ ระหว่างเรา

ฉันมองดูแสงไฟสีวอร์มไลต์ ที่อบอุ่นไม่เท่ากับแสงดาวที่เขาเคยส่องสว่างมายังตรงนี้

มันเริ่มเลือนรางในสายตาที่กำลังพร่ามัวเข้าไปทุกที ช่างหนาวเหน็บเหลือเกินกับการดำผุดดำว่ายในความเจ็บปวด โดยที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง จะรอเขา เขาก็ไม่กลับมา จะรักตัวเอง ฉันก็ลืมไปแล้วว่าต้องทำอย่างไร ฉันทำได้แค่ปล่อยให้กระแสลมและน้ำ พัดพาเอาร่างกายที่แหลกสลายและเศษเสี้ยวสุดท้ายของความหวังให้หลุดลอยออกไป

หากการมีชีวิตอยู่คือการต้องทนแบกรับความเจ็บปวดจากการถูกพัดพาไปอย่างไร้ทิศทาง

เช่นนั้นแล้ว การยอมแตกสลายกลายเป็นเพียงฟองอากาศบนผิวน้ำ ก็อาจจะเป็นการพักผ่อนที่ยาวนานที่สุดที่ฉันโหยหามาตลอดก็ได้

ดับสลายและเกิดใหม่อีกครั้ง

เพราะบางครั้งความรักก็โหดร้ายเกินไป
ฉันเลยอยากเกิดใหม่เป็นแมงกะพรุนแบบนี้ซ้ำ ๆ
เพราะต่อให้ถูกรักรังแกเหยียบย่ำ
อย่างน้อยฉันก็ไม่ต้องเจ็บ
และไม่มีสมองให้จำ

Silence

ความรักจะกลายเป็นเรื่องโรแมนติก
หากมีใครสักคนสมหวัง
และจะกลายเป็นโศกนาฏกรรม
หากมีใครสักคนบาดเจ็บ

เมื่อไร

ความรักและมนุษย์
อาจไม่ต่างอะไรกับแมงกะพรุน
เราชอกช้ำ เจ็บปวด
และไขว่คว้าอ้อมกอดจากใครสักคน

ว่ายเวียนอยู่ในความสัมพันธ์เชิงรักแบบนี้ซ้ำซ้อน
ปล่อยให้ความรักพัดพาเราไปเจอกับความเจ็บ
กว่าจะกลับมารักตัวเองได้อีกครั้ง ก็แทบตายไปเสียก่อน

ถึงอย่างนั้น
มนุษย์ก็ยังห่วงหาอาวรณ์ถึงแต่คนที่ทำให้หัวใจเจ็บช้ำ
ว่าเมื่อไรเขาจะกลับมาทำให้แผลเหล่านี้หายดี

“สวัสดีแมงกะพรุน ผมเพิ่งโคจรมาใหม่”
“สวัสดีดวงดาว แต่ฉันไม่อยากรู้จักใครแล้ว”
“แต่ผมจะเป็นดาวดวงที่มอบความอบอุ่น ไม่ใช่เผาไหม้”
“อืม...แล้วไป งั้นก็ยินดีต้อนรับ”

“คุณจะอยู่ตรงนี้ตลอดไปไหม”
“หากเป็นไปได้ ผมก็อยากให้มันเป็นตลอดไป”
“หากเป็นไปได้ ฉันก็อยากให้เป็นตลอดไป”

พัง

จากเด็กจนโต
จากเยาว์วัยถึงผู้ใหญ่แทบจะเข้าช่วงวัยกลางคน
ฉันเผลอทำอะไรหล่นหายไปบ้างก็ไม่รู้

ทำความรักหลุดลอยปลิวว่อนทั่วท้องฟ้าอากาศ
เศษซากความเป็นตัวเองกระจัดกระจาย
รักษาใครได้ห่วยแตก
พอ ๆ กับรักตัวเองได้น้อยลงทุกครั้งที่มองกระจก

โกหกว่าตัวเองมีความสุข
ทั้งที่ความทุกข์ครอบงำจนมัวหมอง
ปรารถนาอยากครอบครองแต่ในสิ่งที่ไม่มีจริง
เอาแต่หวังแอบอิงอ้อมกอดแปลกหน้าเพื่ออิงอาศัย

ชีวิตไม่เคยเป็นดั่งใจคิด
ติดหล่มการรอคอยแบบไร้เหตุผล
ยิ่งอยู่นานนับวันยิ่งหลงลืมตัวตน
ความเป็นคนน้อยลงแทบทุกวินาที

หา

ฉันจะค้นหาคำตอบของชีวิตไปเรื่อย ๆ
อยากรู้เหลือเกิน
ว่าตัวเองยังแหลกลาญได้มากกว่านี้อีกไหม

รู้อยู่แล้วคำตอบที่ว่าไม่ควรรอรักปากเปล่าจากใคร
แต่หัวใจเจ้ากรรมนี้
ไม่เข็ดสักทีนี่แหละคุณ

พ่ายแพ้

ไม่ว่าจะพยายามเท่าไร
ไม่ว่าจะตั้งใจแค่ไหน
ความรักก็เป็นสิ่งที่คนอย่างฉันเอง
ไม่สามารถเอาชนะได้เลย

ต่อให้เป็นคนที่เก่งกาจในทุกอย่าง
คนรอบข้างยกย่อง
มีการงานที่ดีและก้าวหน้า
แต่เมื่อเป็นเรื่องของหัวใจ
ผลลัพธ์ก็มักจะจบลงที่ความล้มเหลว
มันเป็นอย่างนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

ฉันเคยคิดว่าตัวเองแข็งแกร่งพอที่จะรัก
และเก่งมากพอที่จะปกป้องหัวใจของตัวเอง
แต่ทุกครั้งที่ความรักแล่นผ่านเข้ามา
มันกลับดึงให้ฉันดำดิ่งสู่ห้วงลึกของความเศร้า
ความหวังที่พังทลาย
พร้อมกับความรู้สึกผิดที่ไม่เคยเลือนรางหายไป
และคาดว่าไม่อาจจะหายไป

อ่อนหัด

ฉันไม่ถนัดเรื่องการรั้งใครให้อยู่
พอ ๆ กับไม่ถนัดเรื่องการรักษาใครเอาไว้
บุคคลนี้อ่อนหัดเหลือเกินเรื่องความสัมพันธ์

เวียนว่าย

จะเป็นจริงได้อย่างไร
เมื่อแมงกะพรุนอย่างฉัน
เฝ้าปรารถนาถึงแต่ดวงดาว
ที่ไม่สามารถมอบความรักกลับคืนมาให้กันได้

นอกจากต้องทนรักไป เจ็บซ้ำไป
ก็ทำอย่างอื่นไม่ได้แล้ว
นอกจากแค่รอเขามองกลับมา

